2026. október 5. hétfő

Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem. (Zsoltár 51,12)

Lk 6, 6-11.: *Egy másik szombaton bement a zsinagógába, és tanított. Volt ott egy ember, akinek a jobb keze béna volt. Az írástudók és a farizeusok figyelték, vajon gyógyít-e szombaton, hogy találjanak valamit, amivel vádolhatják. Ő azonban – mivel ismerte gondolataikat – ezt mondta a béna kezű embernek:*
– Kelj fel, és állj középre!
Az felkelt, és odaállt. Jézus pedig így szólt hozzájuk:
– Kérdezem tőletek: szabad-e szombaton jót tenni vagy rosszat tenni, életet menteni vagy kioltani? –
És mindnyájukat végigmérve így szólt a beteghez:
– Nyújtsd ki a kezedet!
Az kinyújtotta, és gyógyult volt a keze. Azokat pedig esztelen indulat szállta meg, és arról beszéltek egymás közt, hogy mit tegyenek Jézussal.

Igehirdetés: Esztelen indulat szállta meg őket. Más fordítások esztelen haragról, vagy arról beszélnek, hogy eltelnek esztelenséggel. Jézus ellenfeleiből egy ember csodás gyógyulása váltja ki mindezt. Elgurul a gyógyszer, szoktuk mondani, amikor valaki teljesen értelmetlen módon kel ki magából. Ezek a farizeusok és írástudók észre sem veszik az emberi ínséget, észre sem veszik azt, hogy valaki szenved. Egy dolgot látnak: a szombat előírásainak megszegését. Milyen balgák, milyen kicsinyesek, milyen szánalmas, amit művelnek. Pedig Jézus még szembesíti is őket a kérdéssel: Szabad-e szombaton jót tenni? Szabad-e életet menteni? Vagy mulasszuk el a jót és oltsuk ki az életet?

Mielőtt mi is esztelen farizeusellenességbe csapnánk át és az ő ekézésükkel jól túl is lennénk az evangélium szavain, érdemes megállnunk egy pillanatra. Előfordult-e már veled, hogy a másik emberben nem az embert láttad, hanem azt, amivel ő idegesít téged? Volt ilyen? Segítek néhány példával, amiket egy távoli galaxisban gyűjtöttem. Amikor valaki tikkel, dobol, izeg-mozog melletted, akkor látod az embert és az ő nehézségét, vagy csak az idegesítő zajkeltést veszed észre? Amikor valaki másképp gondolkodik mint te, akkor látod az embert, vagy csak idegesít, hogy hogyan lehet olyan hülye, hogy nem látja az „igazságot”? Amikor valakinek más a bőrszíne, a nyelvhasználata vagy a műveltsége, akkor látod-e az embert, vagy csak a „cigányt”, a „parasztot”, a „bunkót” látod benne?

Jézus az embert látja. És nem azért állítja középre, hogy kihasználva ezt a lehetőséget jó kis provokációt hajtson végre, hanem azért, mert a farizeusokban és az írástudókban is az embert látja, akihez üzenete van. Figyelj, én értem ezt a szombat dolgot, de látod-e, ami itt van? Mi a fontosabb, a betű, vagy az élet? Jézus élni tanít, és az életet szolgálni tanít. Az életet csak akkor szolgálhatjuk, ha észrevesszük az embert abban, aki előttünk áll. Akár rászoruló „félkarjára béna”, akár velünk ellenséges „farizeus”.

Mustó Péter jezsuita atya a bogotai nyomornegyedben dolgozva ismert meg egy Delio nevű fiút, aki kilenc éves volt, amikor az édesanyját meggyilkolták, és akiről egy pszichiáter azt jósolta, teljesen alkalmatlan az önálló életre, ezért fiatalon fog meghalni, hajléktalanként. Delio sokáig se dolgozni, se tanulni nem akart, teljesen természetes volt számára, hogy másokon élősködik. Delio agresszív volt, semminek nem felelt meg, amit Mustó Péter emberi értéknek látott, semmi olyannak, amit szeretni tudott volna. Erről így ír: „… ha igazán hiszem, hogy mindenki Isten teremtménye, Delio is az. Ha létrehozta, és a létben megtartja, lát valami kedvelni valót, szépet benne, amiért szeretni tudja… Ha hiszem, hogy minden ember Isten képmására van teremtve, akkor ő is Isten képmása, és a Szentlélek őbenne is működik. Ha igaz, amit gondolok, akkor Deliot nem kerülhetem ki. Ha elfordulok tőle, akkor Istentől fordulok el. Szinte fájt elfogadni annak a lehetőségét, hogy benne meglássam Isten arcát. Ha Isten teremtménye, ennek a következménye az is lehet, hogy én is felfedezhetnék benne valami kedveset, szépet, szeretnivalót. De egyáltalán található benne valami jó, valami szép? Ilyen ízlése lenne Istennek? Semmi vágyam nem volt, hogy Delióval

foglalkozzak.” Hosszú hetekbe telt, míg Páter Mustó elszánta magát, hogy leül beszélgetni Delióval: „Õ beszélni kezdett, és én csodálkozva vettem észre, hogy már nem is agresszív. Nyugodtan beszél. Az is feltűnt, hogy jobban ismeri, és kritikusabb szemmel nézi magát, mint gondoltam. Először… érintett meg az érzés, hogy Deliót tudom becsülni. Õ tanított meg arra, hogy próbáljam minden emberben Isten képmását keresni, azt meglátni, amit a Teremtő kedvelhet benne. Amikor először tört rám ez a gondolat, még megrémültem. Utólag azonban hálás vagyok érte. A Delióval való konfliktusokon keresztül többet tanultam az életről, az emberekről és a jó Istenről, mint talán akárki mástól.” A történethez még hozzátartozik, hogy Mustó Péter azóta is levelez Delióval, aki rácáfolva a pszichiáter vele kapcsolatos tragikus jövőképére, rendszeresen dolgozik, leérettségizett, családot alapított. (Az utolsó bekezdés forrása: https://www.magyarkurir.hu/hirek/musto-peter-remeny-es-ketseg-koezoett-bogota-utcain)